

CATALUNYA ÉS UN PAÍS

que té una certa tendència a explicar-se a còpia d'estereotips prefixats. Com que ens mirem tant, i ens remirem i ens repensem a tota hora, al final només els estereotips funcionen per fer les anàlisis més passadotes. Tanmateix, és estrany que no es parli gaire d'un element que, per a mi, és fonamental a l'hora d'analitzar el que va passar a les urnes dimecres passat, Diada de Tots Sants: Catalunya està molt més bombollitzada del que es diu.

Si ens fixem en els resultats, veurem ràpidament que la victòria de CiU –a propòsit, la vuitena seguida des de la recuperació de la democràcia a Catalunya– es fonamenta en la victòria en feus tradicionalment convergents. Ara bé, Barcelona ciutat hi té un paper fonamental. La capital és una ciutat catalanista, mesocràtica, compromesa amb el país i, per tant, era lògic que, en la recuperació del to electoral convergent, Barcelona hi fes un paper important.

Però també és clar que la patacada socialista es produeix a l'interior del seu món. Montilla no solament no és capaç de generar entusiasme entre els seus, sinó que no els treu de casa, no els arrosgega a les urnes, no els ha estat capaç d'explicar res que fes oblidar a una gran massa d'aquests elec-

LECTURES POLÍTQUES

▶ ANTONI VIVES

Paisatge després de les eleccions

— píndoles —

«**NO** es parla d'un element que crec que és fonamental per **ANALITZAR** el resultat electoral: **CATALUNYA** està molt més **BOMBOLLITZADA** del que es diu»

«El **CANDIDAT** ha d'encarnar un projecte que **TRANSCENDEIXI** l'espai propi, punxi les bombolles **ALIENES** i **EIXAMPLI** la franquícia que serveix»

— píndoles —

tors el desori dels darrers anys. El Partit dels Socialistes pensava que, si es transmutava en un partit en què el component anacional, o directament nacional espanyol es fes més patent, se'n sortiria amb nota. I s'ha equivocat, com ja s'havia equivocat altres vegades.

Ja vaig dir fa unes quantes setmanes que el candidat ha d'encarnar un projecte que transcendeixi l'espai propi, que punxi les bombolles alienes, que eixampli la franquícia que serveix. I és clar que el candidat socialista no solament no ho ha

aconseguit, sinó que n'ha reduït l'espectre. Avui, doncs, hi ha un àmbit de vot socialista que ha quedat orfe. Potser alguns vots han anat a parar a Ciutadans. Potser, no; segur. Però també és segur que en el món de l'esquerra no catalanista hi ha hagut moviments forts que tenen poc a veure amb transvasaments de vots i molt més amb emergències sociològiques.

El cas del creixement d'Iniciativa per Catalunya ho explica amb claredat: no parlem només d'un vot de càstig socialista. No parlem només d'un

vot de classe que «torna» al món excomunista –recordem que José Luis López Bulla dóna suport més que explícit al PSC–. Parlem d'una manera nova d'entendre les relacions polítiques, d'entendre el paper del que és públic i del que és privat, d'entendre moltes coses amb les quals molts de nosaltres no estem d'acord però que, sens dubte, són cada cop més presents en la societat catalana. Una cosa és que Iniciativa faci seguidisme sistemàtic del PSC a les institucions; una cosa diferent és que les deus

de votants siguin les mateixes. Jo crec que en són cada vegada menys. D'alguna manera, ERC també consolida un votant nou que radicleja, que s'aproxima als postulats del vell Panella i el seu Partito Radicale a Itàlia. Una altra bombolla que dificulta l'entesa amb el món de complicitat que hi podria haver amb el nacionalisme més clàssic de CiU.

El paisatge, doncs, ens ha de fer pensar i ens ha de permetre decidir amb seny i amb la mirada a llarg. El país ha deixat les coses més complicades del que estaven. Ara caldrà treballar amb vista a organitzar un Govern que no caigui en els errors de falta de programa real i de falta de lideratge del tripartit tot just superat. A l'hora d'escriure aquest article no hi ha res parlat ni decidit. Però és segur que caldrà tenir en compte que la societat catalana necessita un compromís civico-polític que l'ajudi a fer un pas cap endavant en termes nacionals. Ens fem un fart de parlar de nosaltres mateixos i massa vegades costa de reconèixer en els discursos res més que llocs comuns. És hora de mirar de ser políticament, més que no pas estar. Qui em vulgui entendre m'entendrà.